

Søren Krarups prædiken 4. søndag efter trinitatis

Taler

Søren Krarup
Præst og politiker

Sted

Seem Kirke

Omstændigheder**Prædikentekst**

Lukasevangeliet kapitel 6, vers 36-42

"Kerneydelse"

Danmarks biskopper er som bekendt kommet i krig med Danmarks kirkeminister, og i øjeblikket raser krigen. Igennem adskillige år har der været hul i kirkeministeriets penge-kasse, hvorigennem pengene er fosset ud til alskens unødvendighed, bl.a. til en elektronisk kirkebog, der betød et afgørende brud med den gamle kirkeforståelse i Danmark, ifølge hvilken kirkebogen er sognets bog, ikke statens, og i den øjeblikkelige nødsituation, som jo altså ikke er skabt af den nuværende kirkeminister, har denne kirkeminister dekretet et udgifts- og ansættelsesstop i folkekirken. Det er de rådgivere, kirkeministeriet har lånt i finansministeriet, der har valgt denne fremgangsmåde, som vistnok er almindelig i sådanne situationer, men i folkekirken er det naturligvis ikke heldigt at ville indføre ansættelsesstop. De ubesatte embeder, hvor præsten er gået af, skal selvsagt besættes. Evangeliet skal forkyndes, børnene døbes, brudeparrene giftes, de døde begravnes. Der kan ikke være ansættelsesstop i folkekirken i den forstand, at ubesatte embeder bliver ved med at være ubesatte, og kirkeministeren har for så vidt begået en dumhed.

Det er hun også selv klar over. Hun har øjeblikkelig erklæret, at det aldrig har været meningen med denne finanspolitiske disposition at lade embeder stå tomme, og med en dispensationsansøgning vil man i løbet af få dage få embedet opslået på ny. Så vidt, så godt!

Men biskopperne, der i forvejen er mere end sure på kirkeministeren, har

surmulende været til møde med hende om situationen, og efter mødet er udsendt en pressemeddelelse, hvor biskopperne nådigst meddeler, at de gerne vil mødes med kirkeministeren igen til august. Og så står der i pressemeddelelsen: "Dette for at afbøde de værste virkninger af ansættelsesstoppet, der rammer forkyndelsen, som er folkekirkens kerneydelse".

Folkekirkens kerneydelse! Jeg må indrømme, at jeg gned øjnene, da jeg læste denne udtalelse. Folkekirkens kerneydelse, når vi taler om forkyndelsen af syndernes forladelse i Jesus Kristus. I bogstaveligste forstand: Vorherre bevares! Folkekirkens kerneydelse om dette, at Guds ord skal forkyndes. Sådan taler de danske biskopper om den danske folkekirke og dens opgave.

Enhver kan jo høre, at det er erhvervslivets og markedets sprog, som er trængt ind i folkekirken. Enhver kan høre, at hermed taler biskopperne som erhvervsledere, der drøfter firmaets funktion og omsætning. Evangeliet er dermed gjort, til en vare, der afsættes. Eller evangeliet er blevet et slagtilbud, som kan sætte firmaets indtjening i vejret.

Som sagt: Jeg gned øjnene, men jeg sagde også til mig selv: Fjernere kan man ikke stå en kristen kirkes væsen og virkelighed. Disse biskopper - de gør jo grin med folkekirken. De forvandler den til en slags erhvervs- eller afsætningsvirksomhed blandt flere andre. Ikke sandt: Ugens tilbud! Kom i kirke og få del i kerneydelsen! Sådan taler folk, der i sproget er ganske fremmede for den danske folkekirkens sjæl og embede, og der er noget grotesk i, at de samme biskopper ustandseligt gør sig til af at være dem, der skal tage vare på folkekirkens "indre liv" og beskytte dette mod den lovgivende magt.

Nej, folkekirken har ikke en kerneydelse, men den har et embede og en forpligtelse, og embedet lyder på at forkynde evangelium. Ikke for at få sat omsætningen i vejret. Ikke for at få folk og penge i kassen. Men fordi evangeliet om syndernes forladelse er sandheden og saligheden for et menneske.

Jeg kom til at tænke på apostelen Paulus' ord: "Thi om jeg forkynder evangeliet, har jeg ikke noget at rose mig af, jeg er jo under tvang; ve mig, om jeg ikke forkynder det". Og jeg kom til at tænke på Martin Luther, der sagde: Det kommer ikke an på, hvordan det går broder Martin, men det kommer an på, at sandheden bliver sagt. Og jeg kom såmænd også til at tænke på Søren Kierkegaard og hans spot og hån over en dansk kirke, hvor det afgørende ikke er,

at Guds ord lyder, men at cand.theol. From får et fedt embede med en fed indtægt. Ja, cand.theol. From søger - men ikke først Guds rige, derimod et kald, der honorerer "kerneydelsen" behørigt. Sådan har den danske folkekirke udviklet sig i disse biskoppers tid.

Der er én trøst tilbage. Der er den trøst tilbage, at det Gud ske tak og lov ikke er biskoppernes pressemeddelelser, vi skal læse fra prædikestolen, men dette hellige evangelium. Så lyder ordet dog. Så kan det ikke ganske lykkes at trænge evangeliet ud af den danske kirke via kirkepolitik og "kerneydelser". Så kommer Vorherre selv til orde, og Vorherre er ganske uinteressert i omsætning og fremgang for "kerneydelsen", for han forkynnder dom og nåde for syndere.

Sådan som vi hører det i dag. "Vær barmhjertige, ligesom jeres Fader er barmhjertig. Døm ikke, så skal I ikke dømmes; fordøm ikke, så skal I ikke fordømmes; tilgiv, så skal I få tilgivelse; giv, så skal der gives jer." Loven, der forkyndes, den strenge, uopfyldelige fordring, der stilles os mennesker, og som dermed stiller os på denne jord som ulydige og skyldige syndere.

Du skal! - det er altid lovens tone, og det, vi mennesker skal, det er at være barmhjertige, ligesom vores Fader er barmhjertig. Den ubetingede fordring om at gøre det umulige. Og dermed den ubetingede dom over os mennesker som dem, der ikke gør, hvad vi skal.

Sådan er vores situation i forhold til Gud, til sandheden, til saligheden. Som de ulydige og dermed dømte. Som dem, der af Guds lov er stillet som syndere, som de blinde. Og hvad gælder om blinde? "Kan en blind vel lede en blind? Vil de ikke begge falde i graven?" Jo, at være blind er at være den, der ikke kan lede andre, men som selv ledes, og hermed er også dommen afsagt over al menneskelig idealisme og selvretfærdighed og from geskæftighed.

At være menneske er at være den blinde i forhold til livets sandhed og mening. At være menneske er at være den, der kun kan famle i mørket, men som ikke kan lede nogen som helst, heller ikke sig selv, ind i paradiset. At være menneske er at være synderen, og en synder kan ikke frelse andre, for synderen kan end ikke frelse sig selv.

Det er loven, der lyder i dagens evangelium, og lovens virksomhed er altid afslørende og dømmende. Sådan er det i kristendommen. Kristendom er ikke en

lovreligion som islam eller jødedommen, for i lovreligioner er loven til for at frelse. I kristendommen er loven til for at afsløre og dømme. Islam har som bekendt en koran eller sharia, som med sikkerhed kan føre muslimer ind i Allahs paradys, hvis muslimer overholder loven. Deraf naturligvis selvretfærdighed, selvgodhed, helligt tyranni - for ikke at sige hellig krig. Kristendommens lovforkyndelse derimod dømmer enhver som synderen, også den, der mest tror sig retfærdig, også den, der vil lede og frelse andre.

Netop til denne selvgode hedder det: "Hykler! Tag først bjælken ud af dit eget øje". I kristendommen er strengheden virkelig, mens den i de tilsyneladende strenge lovreligioner er falsk og kunstig, for lovreligionens væsen er i virkeligheden at fedte for mennesker, at give dem den glorie om hovedet, de søger - med katekismens ord: at takkes den gamle Adam. I kristendommen er det alvor. I kristendommen drages enhver til ansvar for sine gerninger i henhold til lovens strenghed og radikalitet, og resultatet er dommen over den selvretfærdige som hykleren, afsløringen af den hellige som løgneren og bedrageren. Hykler! Tag først bjælken ud af dit eget øje.

Hykler! Der er kun én, der er retfærdig, og det er Gud, Jesu Kristi Fader.

Sådan lyder den kristne prædiken i dette evangelium til i dag, og når det kaldes evangelium, d.v.s. glædeligt budskab, så er det, fordi denne ubetingede dom, som følger af den ubetingede lovforkyndelse, hænger uløseligt sammen med den ubetingede nåde. Dommeren er frelseren. Han, der dømmer os, det er ham og kun ham, der frelser os. Og han dømmer os så strengt, fordi han netop vil være alene om at frelse os. Der er ikke frelse i noget som helst andet end Jesus Kristus. Der er ikke sandhed og retfærdighed i noget som helst jordisk og menneskeligt, men alene i Guds ord i Kristus. Dette ganske ubetingede - det er kristendommens væsen. Derfor skal evangeliet ubetinget forkyndes. Derfor skal dåben ubetinget tilsiges børn - d.v.s. dem, der ikke selv har noget at prale af, spæde som oldinge. Derfor er det, Paulus siger: Ve mig, om jeg ikke forkynnder evangeliet!

Dette er Guds ord, sandheden fra Gud, dommen fra Gud, tilgivelsen fra Gud, syndernes forladelse, som sætter et menneske i stand til at gå ud i livet og leve det ved godt mod fra dag til dag på ordet om Guds nåde.

Denne ubetingede forkyndelse er kirkens embede - og det er ikke en kerneydelse,

men en forpligtelse, der er lige så ubetinget som evangeliet selv. Det er der ingen, der skal tjene på. Det er der ingen, heller ikke biskopper, som skal gøre sig selv betydningsfulde ved at tage det til indtægt som sin særlige vare. Det er lutter befaling, lutter dom, og samtidig: lutter nåde, lutter tilgivelse i Jesus Kristus.

Amen.

Kilde

Tidehverv, 2003, s. 147-148 eller på tidehverv.dk

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

4. søndag efter trinitatis, Første tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet, Tidehverv

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/soren-krarups-praediken-4-sondag-efter-trinitatis>